

Dr David deSilva , Apocrypha, Wykład 4, Blizsze spojrzenie: 2 Księga Ezdrasza

© 2024 David deSilva i Ted Hildebrandt

To jest dr David DeSilva w swoim nauczaniu na temat apokryfów. To jest sesja 4, Blizsze spojrzenie: Drugi Księga Ezdrasza.

Wraz z Drugim Księgą Ezdrasza dochodzimy do ostatniej księgi Apokryfów, która szczególnie koncentruje się na ziemi Izraela i życiu w tej ziemi.

Ale w przypadku Drugiego Księgi Ezdrasza musimy szybko przejść od okresu Hasmoneusza do okresu dominacji rzymskiej i jeszcze dalej w ten okres. Niepodległość Judei dobiegła końca w 63 roku p.n.e. Był to krótkotrwały okres, może 80 lat, kiedy Izrael nie znajdował się pod jarzmem pogan.

Ale z powodu konfliktów w dynastii Hasmoneuszy starają się to naprawić, prawnuki Szymona, ostatniego brata Judasza. Z powodu sporu między obiema stronami zaproszono Rzym, co w starożytnym świecie zawsze jest błędem. Rzym został zaproszony do przybycia w celu mediacji i rozstrzygnięcia sporu. W rezultacie Rzym faktycznie podjął mediację i rozstrzygnął spór na korzyść jednego z dwóch powodów.

Jednakże pretendentowi temu przywrócono urząd arcykapłana, podczas gdy sama Judea stała się czymś w rodzaju protektoratu pod rzymskim namiestnikiem prowincji Syrii. W ten sposób wewnętrzni władcy żydowscy stali się odpowiedzialni przed rzymskim zwierzchnikiem, rzymskim namiestnikiem. A wraz z końcem pierwszego wieku p.n.e. panowanie Rzymu stało się jeszcze bardziej bezpośrednie.

Najpierw przez człowieka imieniem Antypater, agenta Rzymu, wiernego sojusznika Rzymu. A potem przez swego syna, którego imię wszyscy znają, Heroda Wielkiego. Teraz, może po stu latach panowania rzymskiego, Żydzi uznali, że mają dość.

I tak, kiedy dotrzemy do roku 66 n.e., 120 lat po inwazji Pompejusza Wielkiego, dochodzimy do wielkiego, a raczej, powinienem powiedzieć, pierwszego powstania żydowskiego. Istnieją też ideologiczne powody, dla których Żydzi powszechnie odrzucają panowanie rzymskie. Mamy być rządzeni przez Boga.

Powinna nami rządzić Tora. Mamy być rządzeni przez kapłanów i działalność świątyni. Jakkolwiek by to nie wyglądało, nie powinniśmy być rządzeni przez jakieś obce mocarstwo.

I bądźmy szczerzy, przez większość czasu panowanie rzymskie, zwłaszcza za pośrednictwem swoich namiestników, było w Judei źle traktowane. Po prostu niewrażliwy gubernator po wysłaniu niewrażliwego gubernatora. I wreszcie, kilku

ostatnich namiestników, jeśli wierzyć Józefowi Flawiuszowi, po prostu zależało na zarobieniu wszelkich pieniędzy, jakie tylko mogli, wszelkimi niezbędnymi środkami korupcyjnymi, podczas gdy piastowali swoje stanowiska w prowincji.

I tak narastała niechęć do rządów rzymskich, która ostatecznie przerodziła się w roku 66 w wielkie powstanie żydowskie. Cóż, pomimo ich zapału, zapału i zaangażowania, Judea nie mogła się równać z legionami Rzymu. To była rzeź od początku do końca.

W ciągu dziewięciu lub dwunastu miesięcy wielki generał Wespazjan stłumił każdą część buntu w Galilei i przedarł się przez Judeę, z wyjątkiem kilku pustynnych fortec, które oblegał i w pewnym sensie zamknął. Wszyscy znamy historię Masady, ale także kilku innych, takich jak Machaerus i Herodium, które zostały zajęte. I pozostawił swego syna na czele oblężenia Jerozolimy.

Jego syn Tytus, chcąc ratować życie Rzymian, dopuścił do walk wewnętrznych w Jerozolimie i głodu, aby maksymalnie osłabić wroga, zanim ostatecznie przebił się swoimi legionami mury i zakończył opór, co doprowadziło do najbardziej niefortunnego zniszczenia samej świątyni. Józef Flawiusz powiedział, że nie taki był zamiar Tytusa. Jednak patrząc po następstwach, trzeba wierzyć, że Tytus przynajmniej przekonał się do tego pomysłu, ponieważ rzeczywiście nie pozostał kamień na kamieniu, zanim Rzymianie skończyli z budowlą wznoszącą się na szczycie wzgórza świątynnego.

To stawia Żydów przed poważnymi problemami teologicznymi. I tu właśnie pojawia się Drugi Księga Ezdrasza. Druga Księga Ezdrasza została napisana w przeważającej części, aby zmagać się z problemami teologicznymi w następstwie straszliwej porażki Rzymian.

Ale co więcej, zniszczenie świątyni, wyeliminowanie kultu ofiarnego i niepowodzenie Boga w ukaraniu znacznie gorszego narodu, który to zrobił. Tak więc, kiedy otwieramy Drugi Księgę Ezdrasza, okazuje się, że autor w zasadzie przyznaje, że tak, mamy to, na co zasłużyliśmy. Naruszyliśmy Twoje przymierze.

Nie przestrzegaliśmy Twoich praw. Powtórzonego Prawa ma zawsze rację. Ale czy życie mieszkańców Babilonu jest lepsze? A pisząc o Babilonie, autor tak naprawdę wskazuje palcem na Rzym.

Mamy tu do czynienia z pewnym przeformułowaniem współczesnej historii, zniszczeniem Jerozolimy przez Rzym, przy użyciu języka i scen, a nawet ludźmi ze starożytnej historii, zniszczeniem Jerozolimy przez Babilon. Czytamy zatem, czy życie mieszkańców Babilonu jest lepsze? Czy dlatego Babilon zdobył władzę nad Syjonem? Czy Babilon radzi sobie lepiej niż Syjon? Czy zna was jakiś inny naród oprócz Izraela? Które plemiona uwierzyły w Twoje przymierza, tak jak plemiona Jakuba? Dużo podróżowałem pomiędzy narodami i widziałem, jak cieszą się obfitością, nie myśląc o

Twoich przykazaniach. Kiedy ci, którzy mieszkają na ziemi, nie zgrzeszyli w twoich oczach? Albo jaki inny naród przestrzegał Twoich przykazań tak jak nasz? A więc z jednej strony tak, zgrzeszyliśmy, mamy to, na co zasłużyliśmy.

Ale Rzymianie zgrzeszyli o wiele gorzej. Kiedy dostaną swoją nagrodę? Jeśli w Twoim porządku rzeczy jest sprawiedliwość, Boże, jak możesz ukarać nas, którzy przynajmniej, wiesz, od czasu do czasu dbamy o Twoje przymierze, a nie karzą tych, którzy nigdy nie zastanowili się nad Tobą ani nad Twoim przymierzem? Zanim przejdziemy dalej do 2 Księgi Ezdrasza, musimy pomyśleć o kilku kwestiach literackich. Drugi Księga Ezdrasza to właściwie trzy teksty w jednym, w takiej postaci, w jakiej mamy ją obecnie.

Rdzeniem 2. Księgi Ezdrasza, 2. Księgi Ezdrasza 3-14, jest żydowska apokalipsa napisana około 100 roku naszej ery. A to ważne, bo minęły dziesięciolecia, a Rzym jedynie rozkwitał, poszerzał swoje rządy i radził sobie coraz lepiej. Nawiasem mówiąc, ten tekst, ta część 2. Księgi Ezdrasza, jest często określana jako 4. Księga Ezdrasza w literaturze naukowej, a nawet w niektórych źródłach starożytnej.

Pierwsze dwa rozdziały 2. Księgi Ezdrasza w Apokryfach to chrześcijańska przedmowa, która została dodana gdzieś w II wieku naszej ery. Te pierwsze dwa rozdziały są często określane jako 5. Księga Ezdrasza. Wiemy, że jest to chrześcijański dodatek, ponieważ w tym tekście wyraźnie widać echa zarówno Mateusza, jak i Apokalipsy.

Nie wspominając już o tym, że przesłanie tych dwóch pierwszych rozdziałów w zasadzie ma związek z przeniesieniem ludu Bożego z historycznego Izraela do nowej wspólnoty pogan i Żydów w Chrystusie. To kolejna bzdura, że te pierwsze dwa rozdziały są tekstem chrześcijańskim. A następnie dwa ostatnie rozdziały 2. Księgi Ezdrasza, 15 i 16, wydają się być chrześcijańskim wnioskiem dodanym do całej tej rosnącej masy, dodanym w III wieku naszej ery, szczególnie w odpowiedzi na prześladowania i inne problemy, przed którymi stoją chrześcijanie w Azji Mniejszej w III wieku .

Skoncentrujemy się na pierwotnej warstwie 2 Księgi Ezdrasza, na żydowskiej apokalipsie w jej centrum, której celem jest wzmocnienie żydowskiego światopoglądu i wiary w przymierze w obliczu doświadczeń, które grożą podważeniem przymierza całkowicie. A autor szuka odpowiedzi lub przedstawia je w ramach apokalipsy. Znamy jedną apokalipsę z Nowego Testamentu, Objawienia.

Znamy fragmenty apokalips w Starym Testamencie, np. w drugiej połowie Księgi Daniela. Jeśli jednak ograniczymy nasze czytanie do Pisma Świętego, tak naprawdę nie spotkamy wielu apokalips. Ale Żydzi napisali, można powiedzieć, co najmniej tuzin apokalips, które przetrwały z okresu pomiędzy około 250 rokiem p.n.e. a mniej więcej 100 rokiem naszej ery.

I wydaje się, że wszystkie te apokalipsy mają wspólną strategię. Chcą ponownie uzyskać szerszy obraz sytuacji, co sprawi, że elementy bezpośredniego obrazu znajdą się na swoim miejscu. Zatem panuje zamieszanie; są pytania, jest napięcie i nierozwiązane wyzwania tuż przed naszymi twarzami, tu i teraz.

Jak uzyskać niezbędną perspektywę na bałagan, który nas otacza, abyśmy mogli znaleźć wierną odpowiedź na bałagan, który nas otacza? Cóż, sposobem na osiągnięcie tego celu jest powrót do szerszego obrazu, który stawia to, co jest tuż przed nami, z odpowiedniej perspektywy. Czwarty Ezdrasz czyni to na wiele sposobów. Jednym ze sposobów, którego nie wymieniłem, ale który jest ważny, jest to, że cofa się w czasie do czasów, gdy naród żydowski musiał już wcześniej radzić sobie z tego rodzaju bałaganem.

To nie pierwszy raz, kiedy patrzymy, jak nasza świątynia zostaje zniszczona i jak niszczyciel rozkwita przez dziesięciolecia. Ale jeśli zdobędziemy trochę perspektywy, będziemy mogli powiedzieć, gdzie teraz jesteśmy? A gdzie jest teraz Babilon? Izrael nadal miał swoją historię, ale Babilon nie przekroczył pewnego punktu. To zaczyna stawiać pytania, jakie pojawiły się w związku ze zniszczeniem Jerozolimy i jej świątyni przez Rzym, z odpowiedniej perspektywy.

Ale autor, Czwarty Ezra, daje nam także sceny pośmiertnej nagrody i kary. Zatem to życie nie jest miejscem na odpowiedzi, które mają nadejść. Daje nam sceny przyszłego sądu Rzymu.

Bóg pociągnie tę potworność do odpowiedzialności, tak jak w przeszłości Bóg obarczył odpowiedzialnością Babilon, a każdego innego ciemnościela odpowiedzialnym za to, co zrobili ludowi Bożemu. Przedstawia nam także sceny przyszłej odbudowy Jerozolimy i ludu Izraela pod rządami Mesjasza Bożego. Zatem w świetle szerszego obrazu, gdybyśmy mogli to zobaczyć, a autor Czwartej Księgi Ezdrasza pomaga swoim czytelnikom to dostrzec, w świetle tego szerszego obrazu Boża sprawiedliwość, Boże obietnice i Boże przymierze nadal mogą być potwierdzone.

Życie według Tory nadal ma sens. Kiedy więc przejdziemy do niektórych części Czwartego Ezdrasza, czytamy, że gdy Ezdrasz, fikcyjny Ezdrasz, zwraca się do Boga w modlitwie, dałeś Adamowi jedno polecenie, a on go nie posłuchał. Dlatego natychmiast wyznaczyłeś śmierć jemu i jego potomstwu.

Twoja chwała przeszła przez cztery bramy ognia, trzęsienia ziemi, wiatru i lodu, abyś dał prawo potomkom Jakuba i zasady, których należy przestrzegać potomstwu Izraela. Ale nie odebrałeś im skłonności do czynienia zła, aby Twoje prawo wydało w nich owoc. Pierwszy Adam, obciążony tą skłonnością, okazał ci nieposłuszeństwo i został pokonany.

Ale tacy byli wszyscy, którzy byli jego potomkami. Choroba stała się trwała. Prawo było w sercach ludzi wraz ze złym korzeniem.

I to, co było dobre, odeszło, a zło pozostało. Tak więc, gdy autor zastanawia się, w jaki sposób jego lud w ogóle znalazł się w takiej sytuacji, w jaki sposób Bóg za pośrednictwem obcego narodu zniszczy miasto i jego świątynię, uważa, że w pewnym sensie jest to naprawdę wszystko wina Boga. Z jednej strony Bóg dał nam prawo, które jest wielkie.

Prawo ma swoje błogosławieństwa za posłuszeństwo, które są wielkie. Ma swoje przekleństwa za nieposłuszeństwo, które nie są tak wielkie, ale to wszystko ma sens. Ale co z tego wszystkiego, jeśli w naszych sercach wciąż mamy tę skłonność do grzeszenia? Dlatego autor ten postrzega historię Adama jako pierwotną przyczynę.

Adam zgrzeszył przeciw jednemu przykazaniu i to, co go dotknęło, stało się – i nawet używa tego języka – – trwałą chorobą, która dotyka rodzaj ludzki. Po prostu nie możemy wyjść poza skłonność do zła, która nieustannie nas pokonuje w naszych zamiarach czynienia dobra. Jeśli to brzmi jak Paweł z Rzymian 7, to powinno.

W pierwszym wieku ukształtowało się nowe spojrzenie na trudności w przestrzeganiu prawa i nowe spojrzenie na pochodzenie zła. To na marginesie, ale za darmo. Ezdrasz, podobnie jak Paweł, szuka w Adamie źródła wszelkich problemów.

Adam i autor 4. Księgi Ezdrasza są prawdopodobnie pierwszymi, którzy to zrobili. Wcześniej żydowscy autorzy sięgali do historii Obserwatorów z Księgi Rodzaju 6:1-4, aby wyjaśnić pochodzenie zła na świecie. Adam i Ewa, OK, wszyscy znamy tę historię, ona tam jest, ale prawdziwy problem pojawił się, gdy aniołowie w niebie zdecydowali, że córki ludzi na ziemi wyglądają naprawdę dobrze.

I tak aniołowie przynieśli ludziom obcą i niebezpieczną wiedzę. Nauczyli nas sztuki wydobywania metalu, abyśmy mogli nauczyć się chciwości, pragnąc złota, abyśmy mogli tworzyć lepszą broń i uczyć się lepszej przemocy, robiąc miecze. Przywieźli sztukę kosmetyczną, aby kobiety mogły bardziej rozpalać pożądanie mężczyzn.

Przywieźli ze sobą wszelkiego rodzaju sztuki zakazane. A ich dzieci, potomstwo, giganci, siali wszelkiego rodzaju spustoszenie wśród ludzkości. A kiedy w końcu umarli lub zostali zabici na mocy sądu Bożego, ich dusze stały się złymi demonami, które nadal nękają ludzkość.

To jest główne miejsce, do którego udają się Żydzi, aby wyjaśnić, co jest nie tak ze światem przed I wiekiem, kiedy Adam lub Adam i Ewa, kiedy ich historia wysuwa się bardziej na pierwszy plan, jak ma to miejsce w tym tekście. Odpowiedź, jaką Ezra

otrzymuje od anioła, nie jest zbyt zadowalająca. Ale anioł zasadniczo mówi, że jest to trudne, ale z pewnością możliwe.

Patrząc na Księgę Powtórzonego Prawa, jest to wykonalne. I tak naprawdę prawo ma o wiele większe znaczenie niż Twoje narzekanie. Zatrzymaj się więc i po prostu stocz walkę, którą postawił przed tobą Bóg.

I tak, czytamy w 2 Ezdrasza 7, są to zasady odnoszące się do nakazu posłuszeństwa Torze, czyli sposobu oddawania czci swojemu twórcy. Oto zasady konkursu, w którym biorą udział wszyscy urodzeni na ziemi. Ci, którzy zostaną pokonani, doświadczą tego, co powiedziałaś, a mianowicie zagubienia i poniesienia wiecznej kary.

Ale ci, którzy zwyciężą, otrzymają to, co powiedziałem, a mianowicie powitanie w nadchodzącym wieku, który Bóg przygotował dla sprawiedliwych. Oto droga, którą za życia wyznaczył Mojżesz: mów do ludu i wybierz życie dla siebie, abys mógł żyć. Tutaj cytuję konkretnie Powtórzonego Prawa 30:19. Zatem anioł Uriel, który jest partnerem rozmowy Ezry, odpowiada, że tak, konkurs jest trudny, ale możliwy.

A nagroda za zwycięstwo jest wspaniała. I w ostatecznym rozrachunku uzasadnienie jest takie, że honor Boga jest ważniejszy niż cokolwiek innego. Nie będziemy więc mrugać okiem na wykroczenie.

I lepiej, żeby zginęło wielu ludzi, niż żeby cześć Boga została zszargana z powodu pogardy dla prawa. Zatem nie ustawaj w działaniu, walcz ze złymi skłonnościami, ponieważ to od ciebie zależy, czy je pokonasz. To trudne, ale możesz to zrobić.

A nagroda jest wspaniała. Kolejna kwestia, którą podnosi Ezdrasz, fikcyjna postać prowadząca nas przez tę księgę, ma związek z doktryną wybrania, Bożym wyborem Izraela. Wielokrotnie w tej książce zadaje pytanie, co oznaczają wybory, gdy jesteśmy wciąż deptani przez inne narody? Zatem na przykład w rozdziale trzecim zadaje pytanie, jakie znaczenie ma wybór, biorąc pod uwagę losy naszego narodu i trudności w sprostaniu rygorom zobowiązań przymierza, aby dotrzymać obietnic przymierza? W rozdziale piątym porusza tę kwestię inaczej.

Jeśli Bóg rzeczywiście wybrał Izrael spośród wszystkich innych narodów, dlaczego te inne narody w dalszym ciągu sprawują dominację nad Izraelem? Wreszcie w rozdziale szóstym, w swojej trzeciej skardze, stawia pytanie, po dłuższym wspomnieniu dni stworzenia, dochodzi do sedna: jeśli Bóg stworzył ten świat dla Izraela, dlaczego Izrael nie cieszy się jego owocami? Podczas gdy te narody, które nie są godne plucia w oczach Boga, pożerają samego Izraela? Odpowiedź, jakiej udziela anioł, powraca do pytania o sprawiedliwość Boga i zasadniczą rolę posłuszeństwa Torze. W istocie wybranie nie jest tak ważne jak przestrzeganie Tory. Nie ma darmowej podróży do Bożych błogosławieństw.

Tylko ci spośród Izraela, którzy przestrzegają Tory i czczą Boga poprzez przestrzeganie Bożego prawa, będą cieszyć się błogosławieństwami przymierza. I tak, w czwartym rozdziale, będącym częścią odpowiedzi anioła na pierwszą skargę, czytamy, że wybranie, sprawiedliwość i odpowiedzi na wszystkie te pytania zostały odłożone na przyszły wiek. Rzeczywiście świat zmierza ku końcowi.

Rzeczywiście, nie może przynieść rzeczy, które są obiecane sprawiedliwym w tym wieku, ponieważ ten świat jest pełen smutku i chorób. Zło, o które mnie pytałeś, rzeczywiście zostało zasiane i nie nadeszły jeszcze jego pełne żniwa. Jeśli to, co zostało zasiane, nie zostanie zebrane, a miejsce, na którym zostało posiane zło, nie zniknie, pole, na którym zasiano dobro, nie nadejdzie.

Znajdujemy w tym klasyczne stwierdzenie apokaliptycznego pesymizmu. Rezygnacja z tego świata, rezygnacja z tego wieku. Krótko mówiąc, można powiedzieć, że ten wiek jest zrujnowany przez grzech i jego konsekwencje i po prostu będzie musiał przejść swój bieg.

Miejscem, w którym sprawiedliwość i jej konsekwencje będą miały swój dom, jest wiek, który dopiero nadejdzie. Wiek, dla którego nie będzie miejsca, dopóki ten wiek nie dobiegnie końca i nie zostanie zmieciony na bok. Anioł odpowiada także na późniejszą skargę, że wybranie nie dotyczy wszystkich etnicznych Żydów, lecz tylko tych Żydów, którzy zgromadzili wiarę jako skarb u Boga.

Ci Żydzi, którzy ciężko walczyli, aby przezwyciężyć złe skłonności, które w nich ukształtowały, aby nie sprowadziły ich z drogi od życia do śmierci. Ponownie przywołując język Powtórzonego Prawa 30. Anioł obiecuje, że błogosławieństwa przymierza rzeczywiście czekają na ten Izrael, tę ograniczoną część Izraela, po śmierci, ale także po zdecydowanej interwencji Boga w historię tego świata.

Z tego powodu, mówi anioł, Najwyższy stworzył nie jeden świat, ale dwa. I dopiero w drugim błogosławieństwa przymierza spłyną na sprawiedliwych w Izraelu. Mniej więcej w połowie 4 Księgi Ezdrasza dokonujemy przejścia od jednego rodzaju dialogu apokaliptycznego, dialogu między wizjonerem a aniołem, do innego rodzaju medium apokaliptycznego, a mianowicie serii wizji.

Wyjaśnienie wizji nadal wymaga dialogu z aniołem, ale teraz jest zupełnie inaczej. To nie tylko rozmowa; to wizja i wyjaśnienie. Pierwsza z tych wizji dotyczy przemiany Jerozolimy.

I często jest to uważane za punkt zwrotny w historii Ezry, w procesie zmierzenia się z rzeczywistością. Ezdrasz wychodzi na pole i spotyka kobietę opłakującą stratę syna. Ezra radzi jej, aby przestała martwić się swoim indywidualnym smutkiem i rozejrzała się wokół siebie po smutku całej Jerozolimy.

I jakoś w jej indywidualnym smutku pocieszyć się faktem, że całe miasto, cały naród uczestniczy w żałobie i pogrążyła się w żałobie. I wtedy widzi tę kobietę przemienioną na jego oczach w wielkie i chwalebne miasto. Jest tym zszokowany i przerażony.

I anioł zdaje się mówić: widzicie, to jest Syjon. Teraz opłakuje swoje dzieci. Teraz opłakuje swoje spustoszenie.

Ale w Bożej przyszłości zostanie przemieniona, aby osiągnąć chwałę, jaką nigdy wcześniej nie cieszyła się. I to zaczyna dawać Ezrze nową nadzieję, nową nadzieję. A kiedy przechodzi do kolejnej serii wizji opisanych w rozdziałach 11 i 12, przechodzi do wizji, które poruszają kwestię sądu Bożego nad ciemniejszym Syjonem.

Bóg w końcu osądzi Rzym. I tak w tych rozdziałach mamy wizję wielkiego orła. I to jest rzecz.

Apokalipsy naprawdę nie starają się ukryć tego, co mówią, prawda? Wszyscy wiedzą, że orzeł jest symbolem Rzymu, ponieważ Rzym wbija orła wszędzie na szczycie każdego sztandaru armii.

Cóż, na szczycie każdego standardu wojskowego. Lub na rycinach przedstawiających miasto Rzym. Albo na odwrocie jej monet widać orła stojącego na szczycie świata.

Zatem Ezra ma własną wizję orła. Orzeł z 12 głowami i trzema nie, 12 skrzydłami i trzema głowami. Każde skrzydło reprezentuje z kolei cesarza.

A potem w pewnym momencie zbliżenie trzech cesarzy, z kolei, głów. Zasadniczo mamy tu historię Rzymu od Juliusza Cezara do Domicjana. I nadzieję, że w końcu, po Domicjanie i po kilku marnych pretendentach, zainterweniuje Bóg.

Bóg wyśle posłańca. Jego mesjasz, który oskarży Rzym, oskarży orła o wszystkie jego zbrodnie. I tak czytamy w 2 Ezdrasza 11, Mesjasz przychodzi i mówi do Rzymu: Rządziłeś światem z wielkim terrorem i całym światem z surowym uciskiem.

Tak długo żyliście w świecie oszustwa. Osądziłeś ziemię, ale nie zgodnie z prawdą. Bo uciskałeś cichych i raniłeś tych, którzy nie powodują niepokoju.

Nienawidziłeś tych, którzy mówili prawdę i kochali kłamców. Zniszczyłeś domy tych, którzy przynosili owoc, i zburzyłeś mury tych, którzy nie wyrządzili ci żadnej szkody. Twoja bezczelność wzniosła się do Najwyższego, a twoja pycha do Potężnego.

Dlatego, orle, musisz całkowicie zniknąć. Wtedy cała ziemia zostanie odświeżona i odnowiona, uwolniona od waszej przemocy i będziemy mieć nadzieję na sąd i miłosierdzie Tego, który ją stworzył. Więc tutaj, w tej wizji lwa, powinienem być

wspomnieć, ponieważ jest to ważna postać mesjańska, tę wizję Lwa wskazującego na orła, ogłaszającego sąd nad orłem i zbliżającą się zagładę całego ciała orła i jego skrzydeł przez Boga, i wszystkie jej nędzne części, odpowiada na pierwszą skargę Ezry.

Jak długo, Panie, nie będziesz sądził tych, którzy choć sprawiedliwie zdeptali Twoje miasto? W dobrej Bożej przyszłości to się stanie. To, co możemy znaleźć u Ezdrasza, może być nieco niepokojące, to fakt, że poganie nie mają żadnego udziału w Bożej dobrej przyszłości. W żadnym momencie Ezdrasz nie daje wskazówki, że poganin będzie wykonywał prawo i stanie się częścią ludu Bożego.

Ma bardzo redukcjonistyczny pogląd na wybranych. Nie obejmuje żadnego poganina i nie obejmuje większości Izraela. Obejmuje to po prostu tych w Izraelu, którzy walczą ze złymi skłonnościami i przestrzegają prawa, i w ten sposób oddają cześć stwórcy nie tylko w tym wieku, ale w następnym wieku, który wynagrodzi tych, którzy oddają mu cześć w tym wieku, życiem i dobrymi rzeczami w nadchodzący wiek.

Jeśli chodzi o pogan, jedyne, co autor naprawdę ma do powiedzenia na ich temat, pojawia się w 2 Ezdrasza 6 i następnych. Powiedziałeś, że inne narody zrodzone z Adama są niczym, że są jak ślina, a ich obfitość porównałeś do kropli z dzbana. Ale spójrz teraz, Panie.

Te bezcenne narody panują nad nami i pożerają nas, podczas gdy my, wasz lud, którego nazwaliście waszym najstarszym potomkiem, waszym jedynym dzieckiem, ci, którzy są gorliwi wobec was, waszych najdroższych, jesteśmy im wydani. Jeśli świat został stworzony dla nas, dlaczego nie mamy go posiadać w dziedzictwie? Jak długo będzie trwała ta sytuacja? Trudno nie czytać takich tekstów, nie słysząc palącego pytania Pawła. Czy Bóg jest Bogiem tylko Żydów? Czy Bóg nie jest także Bogiem pogan? Jest to punkt, w którym ruch wczesnochrześcijański mocno wyróżniałby się na tle swojego otoczenia i który wywołałby ostrą krytykę wczesnego kościoła ze strony członków macierzystej religii i członków narodu żydowskiego.

Ostatnie słowo 4 Księgi Ezdrasza jest afirmacją Tory jako drogi do życia. Zanim dotrzemy do 2 rozdziału Ezdrasza 14, który w rzeczywistości jest ostatnim rozdziałem czwartego rozdziału Księgi Ezdrasza, wszystkie skargi, pytania i wyzwania Ezdrasza zostały już udzielone. Jest sprawiedliwość dla Izraela nad nieposłusznymi w Izraelu, ale także dla sprawiedliwych w Izraelu.

Jest sprawiedliwość dla narodów, które Bóg już wziął w swoje ręce i przewidział, jak postawi akt oskarżenia i zakończy ich panowanie oraz zgromadzi rozproszony, uciskany lud pod egidą swego Mesjasza. Odpowiedzi na wszystkie te pytania zostały udzielone. Zatem w ostatnim rozdziale mamy rekonstrukcję pism świętych.

Ezdrasz gromadzi dla siebie pięciu uczonych w Piśmie, ponieważ w tej historii pisma zaginęły wraz ze spalaniem Jerozolimy i świątyni, i co tam macie. Ezdrasz gromadzi wokół siebie pięciu uczonych w Piśmie, a anioł daje Ezdraszowi do picia ognisty płyn. Wypija więc kielich i zaczyna tryskać mądrością.

Podaje tekst pism świętych i tekst 70 dodatkowych ksiąg, które ci uczeni w Piśmie spisują dzień i noc, aby spisać tekst. Autor mówi z interesującymi szczegółami, że spisują te książki nowym pismem, którego nie znali, kwadratowym pismem, które znamy jako hebrajskie. Cóż, że czytamy nasze hebrajskie Biblie i co masz.

I tak sporządzili 24 księgi dla całego ludu i 70 ksiąg, które miały być ukryte i przechowywane dla mądrych wśród ludu. Dzięki rekonstrukcji kanonu 24 księgi i dodatkowe teksty, które są godne uwagi w tej historii, są w równym stopniu inspirowane, ale nie nadają się do dzielenia się nimi w równym stopniu. Oprócz tego mamy w ustach Ezdrasza nowe polecenie dla ludu, aby przestrzegał Tory.

Wszystkie jego skargi zniknęły. Wszystkie jego pytania dotyczące przymierza zniknęły. I mówi, że w 2. Liście Ezdrasza 14, nasi ojcowie otrzymali prawo życia, ale go nie przestrzegali.

I wy też po nich dopuściliście się przestępstwa. Otrzymałeś działkę w regionie Syjonu. Wy i wasi przodkowie postępowaliście źle i nie zachowaliście dróg, które wam nakazał Najwyższy.

Ponieważ jest sędzią sprawiedliwym, z czasem odebrał wam to, co dał. Teraz jesteś tu na wygnaniu, a twoi krewni mieszkają jeszcze dalej. Jeśli wtedy będziesz rządził swoim umysłem i pouczał swoje serce, zostaniesz utrzymany przy życiu.

A po śmierci dostąpisz miłosierdzia. Tak więc Ezdrasz wątpiący, Ezdrasz pytający stał się Ezdraszem propagatorem deuteronomistycznego poglądu na historię i jej obietnice. Zabrał czytelnika w tę samą podróż, aby zmierzyć się ze wszystkimi problemami dnia, przed którymi stanął judaizm po klęsce pierwszego powstania żydowskiego i zniszczeniu świątyni, i skierował go w stronę, w którą judaizm rabiniczny wzięłyby je.

Całkowite, niemal pojedyncze skupienie się na wykonywaniu Tory, praktykowaniu Tory jako drodze do życia teraz i w nadchodzącej epoce.

To jest dr David DeSilva w swoim nauczaniu na temat apokryfów. To jest sesja 4, Bliższe spojrzenie: Drugi Księga Ezdrasza.